

**ROALD
DAHL**

Met tekeningen van
Quentin Blake

De reuzenperzik

Een

De eerste vier jaren van James Henry Trotters leven waren heel gelukkig. Hij woonde rustig met zijn moeder en vader in een mooi huis aan de zee. Er waren altijd veel andere kinderen met wie hij kon spelen en er was een strand waarover hij rond kon rennen en de oceaan om in te poedelen. Het was een heerlijk leven voor een kleine jongen.

Maar toen de vader en moeder van James op zekere dag naar Londen gingen om te winkelen, gebeurde daar iets verschrikkelijks. Ze werden plotseling allebei opgevreten (midden op de dag, denk je eens even in, en in een drukke straat) door een heel grote, woedende neushoorn die uit de Londense Zoo was ontsnapt.

Nou, dat was, zoals je wel begrijpen zult, een akelige belevenis voor twee van zulke aardige ouders. Maar op de lange duur was het voor James heel wat akeliger dan voor hen. Al hún moeilijkheden waren in een wip voorbij. Ze waren precies in vijfendertig seconden dood en foetsie, maar wat die arme James betreft, die was nog springlevend en daar stond hij nu, plotseling alleen en bang in een grote onvriendelijke wereld. Het lieve huisje aan de zee was onmiddellijk verkocht en het jongetje dat alleen maar een koffertje bij zich had met een pyjama en een tandenborstel, werd weggestuurd en moest bij zijn twee tantes gaan wonen.

Ze heetten tante Spons en tante Spijker en het spijt me om het te moeten zeggen, maar echt, het waren alle twee afschuwelijke mensen. Ze waren egoïstisch en lui en wreed en van het begin af aan begonnen ze de arme James te slaan, vaak zonder enige aanleiding. Ze noemden hem nooit bij zijn werkelijke naam, maar zeiden altijd 'jij misselijk ondiep' tegen hem of 'jij smerige last-

post' of 'jij akelig creatuur' en ze gaven hem nooit eens speelgoed om mee te spelen of prentenboeken om in te kijken. En zijn kamer was zo kaal als een gevangeniscel.

Ze woonden – tante Spons en tante Spijker en nu ook James – in een raar, bouwvallig huis op de top van een hoge heuvel in het zuiden van Engeland. De heuvel was zo hoog dat James, waar hij zich ook in de tuin bevond,

kilometers ver uit kon kijken over een verbazingwekkend landschap van bossen en akkers; en als hij in de goede richting keek, kon hij op bijzonder heldere dagen heel ver weg aan de horizon een heel klein, grijs stipje zien – dat was het huis waar hij met zijn geliefde moeder en vader gewoond had. En daar weer even voorbij kon hij, waar de hemel ophield, de oceaan zien – een lange, dunne, blauwzwarte streep, net een pennenstreek.

Maar James mocht de top van de heuvel nooit verlaten en noch tante Spons, noch tante Spijker nam ooit de moeite hem zelf eens mee uit te nemen, zelfs niet voor een wandelingetje of een picknick, en alleen mocht hij zeker niet weg. ‘Dat akelige jong haalt alleen maar kattenkwaad uit als hij de tuin uit gaat,’ had tante Spijker gezegd. En hij werd met vreselijke straffen bedreigd, bijvoorbeeld dat hij een week lang met ratten in de kelder zou worden opgesloten, als hij het maar zou wagen over het hek te klimmen.

De tuin die de hele top van de heuvel in beslag nam, was groot en somber, de enige boom in het hele oord (op een bosje oude, stoffige laurierstruiken achter in de tuin na) was een oude perzikboom waar nooit een perzik aan groeide. Er was geen schommel, geen wip, geen zandbak en nooit werden er eens kinderen gevraagd om op de heuvel met die arme James te komen spelen. Ook was er niet zoiets als een hond of een kat om hem gezelschap te houden. En na verloop van tijd werd hij steeds verdrietiger en steeds eenzamer, en elke dag stond hij urenlang achter in de tuin droefgeestig te staren naar de heerlijke, maar verboden wereld van bossen en akkers en naar de oceaan die beneden hem als een tovertapijt uitgespreid lag.

Twee

James Henry Trotter had drie volle jaren bij zijn tantes gewoond toen er op een ochtend iets gebeurde wat nogal eigenaardig was. En dit iets, dat zoals ik al zei, alleen maar nogal eigenaardig was, veroorzaakte al spoedig een tweede gebeurtenis die zeer eigenaardig was. En toen veroorzaakte op zijn beurt dat zeer eigenaardige iets dat er iets gebeurde wat werkelijk bijzonder eigenaardig was.

Het begon allemaal midden in de zomer op een gloeiend hete dag. Tante Spons, tante Spijker en James waren alle drie in de tuin. James was zoals gewoonlijk aan het werk gezet. Deze keer was hij houtjes aan het hakken voor de keukenkachel. Tante Spons en tante Spijker zaten ergens in de buurt in hun comfortabele ligstoelen grote glazen priklimonade te drinken, terwijl ze erop toezagen dat hij geen ogenblik met werken ophield.

Tante Spons was enorm dik en heel klein. Ze had kleine varkensoogjes, een ingevallen mond en zo'n slap wit gezicht dat eruitziet alsof het gekookt is. Ze was net een grote, kleffe, te gaar gekookte witte kool. Tante Spijker daarentegen was mager en lang en benig en ze droeg een pince-nez met een stalen montuur die op het puntje van haar neus zat vastgeklemd. Ze had een schreeuwstem en lange, natte, samengeknepen lippen en altijd wanneer ze kwaad werd of opgewonden raakte, sprietsten er kleine

druppeltjes speeksel uit haar mond als ze praatte. En daar zaten ze dan, die twee afgrijselijke heksen. Ze nippen van hun drankjes en schreeuwden telkens tegen James dat hij vlugger moest hakken. Ook zaten ze over zichzelf te praten, over hoe mooi dat ze wel dachten dat ze waren. Tante Spons had een spiegel met een lang handvat op haar schoot en geregeld pakte ze het ding op om naar haar eigen afschuwelijke gezicht te kijken.

‘Ik ben en ruik,’ zei tante Spons, ‘zo
 lieflijk als een roos!
 Kijk mijn gezicht eens en mijn neus, zo fijn
 gewelfd en broos.
 Aanschouw mijn haar, dat lijkt van zij
 en zie die teentjes eens van mij,
 waarmee ik altijd groos.’
 ‘Vergeet ook niet hoe vet je bent!’ riep
 tante Spijker boos.

‘Zie mijn figuur’ – Spons spuwde vuur – ‘mijn
 grijnslach zo sereen.
 Aanschouw mijn stralend uiterlijk, zo mooi
 is er niet een!
 Zelfs met dat puistje op mijn kin
 ben ik een schoonheidskoningin,
 volmaakt van top tot teen.’
 ‘Jij totebel!’ zo gilde Spons, ‘je bent
 vel over been!’

‘Zette ik voet in Hollywood,’ t publiek werd stapeldol,’ zei
 tante Spons, ‘dat zou wat zijn! O,
 elke zaal liep vol!
 Rond mij verbleekte elke ster,
 Ik bracht het daar beslist heel ver
 in elke grote rol.’
 ‘O ja,’ zei Spijker, ‘je zou ’t best doen
 als toverkol.’

De arme James was zich nog steeds aan het afbeulen bij het hakblok. Het was vreselijk warm en hij zweette over zijn hele lichaam. Zijn arm deed zeer. Het was een grote, botte bijl, veel te zwaar voor zo’n kleine jongen. En terwijl hij zo bezig was, begon James te denken aan al die

andere kinderen in de hele wereld en aan wat ze op dit ogenblik wel aan het doen zouden zijn. Sommigen zouden wel in de tuin aan het fietsen zijn op hun driewielers. Anderen zouden wel aan het wandelen zijn in koele bossen en ruikers wilde bloemen plukken. En al zijn vriendjes die hij gekend had zouden wel aan het strand zijn en spelen in het natte zand en rondplassen in het water... Grote tranen drongen uit zijn ogen en rolden langs zijn

wangen omlaag. Hij hield op met werken en leunde, door verdriet overmand, tegen het hakblok.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ krijste tante Spijker en ze keek hem over de rand van haar stalen brilletje nijdig aan.

James begon te huilen.

‘Hou daar onmiddellijk mee op en ga door met je werk, akelig jong!’ beval tante Spons.

‘Ach, tantetje Spons en tantetje Spijker!’ riep James uit. ‘Kunnen we nou niet eens met z’n allen – alsjeblieft – voor één keertje maar – met de bus naar het strand? Het is niet zo ver – en ik heb het zo warm en ik voel me zo naar en eenzaam...’

‘Wat? Jij luie, nare nietsnut!’ schreeuwde tante Spijker.

‘Geef hem een pak rammel!’ riep tante Spons.

‘Dat zal ik zeker!’ snauwde tante Spijker. Ze keek James woedend aan en James keek haar op zijn beurt met grote, bange ogen aan. ‘Als het vandaag wat minder warm wordt, zal ik je een pak slaag geven,’ zei ze. ‘En nu uit mijn ogen, misselijk wurm, en laat me met rust!’

James keerde zich om en rende weg. Zo snel als hij kon rende hij weg naar het andere eind van de tuin en kroop achter dat bosje oude, stoffige laurierstruiken dat we al eerder genoemd hebben. Hij verborg zijn gezicht in beide handen en begon te huilen alsof hij er nooit meer mee op zou houden.

Dit boek is voor Olivia en Tessa

Achtenveertigste druk, 2014

Oorspronkelijke titel: *James and the Giant Peach*
Oorspronkelijke uitgever: Knopf, New York 1961
Text copyright © Roald Dahl Nominee Ltd, 1988
Illustrations copyright © Quentin Blake, 1995
Voor de Nederlandse uitgave:
© 1983/2006 Uitgeverij De Fontein, Baarn
Vertaling: Ef Leonard

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 1945 3

NUR 200